Petrus <Lombardus>; Henricus <de Gorichem> [Comm.]: Sententiarum libri IV (cum conclusionibus Henrici de Gorichem et problematibus S. Thomae articulisque Parisiensibus)

[Freiburg i. Br.: Kilian Fischer], [ca. 1492] Seite 257

Ista est distinctio vj. hui’ tertij libri. In qua mgr̄ postq̄ egit de filij dei incarnatione. s. de ꝯditionibus ꝯstituentibus actum vnionis: incipit agere de ꝯditionibus actū vnionis ꝯsequentib’. Et circa hoc tria facit in hac ⁊ in se. distinc. Nam primo ponit q̄n q̄ꝫ questiones. Secūdo recitat varias opīones. Tertio dat questionū motarū solutiones. Primum facit vsq̄ꝫ ibi. Alij aūt dicunt. Scd̄m abinde vsq̄ꝫ ad finem distinctionis. Tertium vero facit ꝑ totam sequentē distinctionē. In speciali magistri sententia stat in trib’ ꝓpositionib’. quarū prima est hec. Ad hmōi questiones. s. an deus fact’ est homo vel homo fact’ sit de’ ⁊ consimiles. difficulter possunt dare rn̄siones. Hāc mgr̄ ꝓbans dicit. ꝙ ex dictis p̄cedentib’ emergunt questiones difficiles ⁊ dubie. Quarū prima est hec. Cum dicit̄ filius dei fact’ est homo. ⁊ deus est homo ⁊ homo est deus. Utrum de’ factus est aliquid. vel aliquid dicat̄ esse deus. Secūda est. Utrū bn̄ possit dici. Homo fact’ est deus. sicut bene dicit̄ econuerso Deus homo fact’ est. Et respondet dicens ꝙ difficile est ad hmōi questiones rn̄dere. cū multi doctores videant̄ in earū solutionibus discordare. ⁊ sic dimittit eas absq̄ꝫ vlteriori rn̄sione vsq̄ꝫ ad distinc. sequētē. Secunda ꝓpositio est hec. Tres sunt antiquoꝝ opiniones d̄ eterni verbi incarnatione. Has mgr̄ recitās nō discutit. sed eaꝝ discussiones legentib’ derelinq̄t. Quaꝝ opinionum prima dicit. ꝙ anima ⁊ corp’ xp̄i ordine non t̄pis: sed nature prius fuerūt ad inuicem vnita ad ꝯstituendū hoīem. ⁊ sic homo ex eisdem cōstitutus fuit a verbo assumpt’. ⁊ quia homo ē nomen suppositi. ideo opinio dicit duo supposita esse in xp̄o vnū creatum qd̄ est homo subsistens in natura humana. aliud increatū verbum subsistens in natura diuina ⁊ q̄uis sic in xp̄o ponat duo supposita. in ipso tn̄ nō ponit nisi vnam ꝑsonam. q2 suppositū creatum. s. hominis nō dicit esse ꝑsonam. illa de causa ꝙ ꝑsona dicit suppositum ad dignitatem ꝑtinens. Cū igit̄ suppositum creatū in christo sit vnitū supposito diuino seu digniori. ꝑsoneitas in xp̄o solum accipienda est a supposito digniori. s. diuino ⁊ nō humano. Itē ista opinio dicit. ꝙ ꝓprietas vni’ suppositi in xp̄o nō dicitur de altera absolute. sed tn̄ cum quadā reduplicatione. Ita s̄m istam opinionē tales ꝓpositiones non sunt ꝯcedende. Iste homo demonstrato xp̄o est eternus: nisi addat̄ in q̄ntum deus. ⁊ silr̄ ista. Iste homo est mortuus demonstrato eodē. nisi addat̄ in q̄ntū hō. Item opinio hec dicit. ꝙ ꝑsona verbi nō fuit magis composita post incarnationē verbi q̄ ante. cū homo assumptus s̄m ipsam nō ꝑtineat ad vnitatē ꝑsone diuine. Ista omnia ꝓbat mgr̄ ꝑticulatim octo doctoꝝ auctibus. Secunda opinio quā mgr̄ recitat. ponit primo. ꝙ corpus ⁊ aīa christi fuerūt prius natura. ⁊ non t̄pe vnita. non tn̄ ad constitutionē suppositi. sed tn̄ ad ꝯstitutionem nature hūane. ⁊ sic a verbo simul fuerunt assumpta. Secūdo ponit ꝙ in christo nō est nisi vnum suppositū seu vna ꝑsona subītans duabus naturis. Tertio ponit ꝙ ꝓpter vnionē suppositi ī duplici natura possint de xp̄o vere p̄dicari noīa significantia ꝓprietates vtriusq̄ꝫ nature: vt dicendo. De’ est passus. iste homo ē eternus ⁊ sic de alijs. Quarto ponit ꝙ ꝑsona verbi post incarnationē facta est cōposita: que prius erat simplex. ita intelligendo ꝙ ꝑsona verbi que an̄ incarnationē subsistebat tn̄ in vna natura: post incarnationē subsistit in duabus. Et ista omnia mgr̄ ꝓbat diuersis sanctoꝝ autoritatib’. Tertia opinio ponit primo. ꝙ anima xp̄i ⁊ corpus christi diuisa ab inuicem sine vlla cōpositione inter se verbo fuerunt vnita seu a verbo assumpta. ita ꝙ s̄m eam cū dicit̄ filius dei assumpsit naturā. locutio intelligēda est materialiter vt sit sensus. fili’ dei assumpsit naturam humanā. i. assumpsit ꝑtes humane nature: que dicunt̄ humana natura sicut ꝑtes domus dicunt̄ domus. Secūdo ponit ꝙ anima ⁊ corp’ fuerunt verbo vnita solum accidentaliter ꝑ modū extrinseci habit’ sicut vestis vnit̄ corpori. Tertio ponit ꝙ aīma xp̄i et corpus nō ꝑtineant ad ꝑsonalitatē verbi: sed extrinsece se habēt ad illam: sicut indumentū ad hominem. Quarto ꝯsequēter ponit ꝙ in xp̄o sit vna ꝑsona tam simplex post incarnationem sicut an̄. et ista oīa fulciuntur autoritatibus doctoꝝ que patent in textu. Et subdit postea quatuor genera habituū: eliciens exinde qualiter verbū dei sit in carne ⁊ in anima quasi habitu indutum.

Positis sententijs probatisq̄ꝫ testimonijs intelligentias ꝓpositarum locutionum exequitur s̄m singulas sententias. et prius s̄m primam. a

Secundum primam vero d̄r de’ factus homo. ⁊ homo factus deus. q2 deus cepit esse quedā sub̄a rōnalis que an̄ non fuerat ⁊ illa sub̄a cepit esse deus. ⁊ hoc gr̄a nō natura vel meritis habuit. Un̄ recte d̄r xp̄s in q̄ntū hō p̄destinat’ esse fili’ dei. Huic aūt sn̄ie opponit̄. Si illa sub̄a cepit esse deus. et de’ illa. Quedā ḡ sub̄a est de’ que nō semꝑ fuit de’ ⁊ quedā substantia est de’ que nō est diuina sub̄a. ⁊ deus est aliquid qd̄ nō semꝑ fuit. Qd̄ et illi ꝯcedunt Origenis testimonio innitentes qui ait. Factus est sine dubio id qd̄ p̄us nō erat. sed addidit s̄m carnem. Scd̄m deū vero erat prius. ⁊ nō erat q̄n non erat. Alijs quoq̄ꝫ plurib’ modis illi sententie potest opponi. q̄bus supsedemus exercitationis studium lectori relinquētes. ⁊ ad alia m̄ properantes. DI. VII / Que opponantur huic sententie. / Sup ep̄lam ad Romanos

Hic explanat secundā sententiam ⁊ earū locutionum sensus. b

In secunda vero sn̄ia hui’ distinctiōis talis videt̄ ratio. vt cū dicit̄ deus fact’ est homo. intelligat̄ cepisse esse subsistens ex duab’ naturis vel trib’ substantijs. ⁊ econuerso homo factus est deus. q2 subsistens in duab’ naturis cepit esse de’ vel potius homo fact’ est deus. ⁊ econuerso dicit̄. q2 de’ assumpsit hoīem. ⁊ homo assumptus est a deo. Un̄ Aug’. dicit in lib. de trini. Talis fuit illa susceptio que hominem faceret deū. ⁊ deum hoīem. Uariat̄ autem intelligentia cum dicit̄. deus ē homo. ⁊ homo est deus. Dicit̄ eī deus esse ꝑsona subsistēs in duabus: ⁊ ex duabus naturis. ⁊ ꝑsona subsistens in duab’ ⁊ ex duabus naturis dicit̄ esse deus. id est verbū vel natura diuina. Potest Aug’.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0257
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG